

Drobné radosti Milana Drobneho

Poprvé na sebe upozornil na začátku druhé poloviny šedesátých let v divadle Semafor, kde mu pánové Šlitr se Suchým napsali první hity. Zpívá je dodnes. Vzpomínáte? „Jestli se slečno nepletu, / my musíme se znát. / Věřte mi nebo ne...“ Další úspěšné písně pak přidali Karel Svoboda a Ladislav Štáidl. To si ještě Milan Drobny písničky sám neskládal. Na konci šedesátých let ale Semafor opustil a vydal se na sólovou dráhu, vyzbrojen přitažlivým barytonem podmanivého tónu. Zkraje letošního prosince, konkrétně osmého, oslavil kulaté, osmdesáté narozeniny.

TEXT: MILOŠ SKALKA, FOTO: ARCHIV MILANA DROBNÉHO

Jak ho muzika chytila drápkem

Nejdřív chtěl být pilot jako otec, důstojník letectva, posléze automechanik. Ale když si pak šroubovákem málem propíchl břicho, uvědomil si, že mu tahle práce není vlastní. Což mu zůstalo dodnes. Někdy ve čtrnácti letech se přimotal k poslechu Radia Luxembourg, a ta hudba ho nadchla. Něco podobného hráli také na Hlasu Ameriky, který poslouchal jeho táta. Chytlo ho to, drželo a už nikdy nepustilo. Po roce studia na jedenáctiletce přestoupil na pražskou konzervatoř. V prvním ročníku byl posluchačem oddělení herectví a hudební komedie, ve druhém a třetím studoval operní zpěv a skladbu. Nakonec se však jeho pěveckým údělem stala hudba populární.

„Na gymplu jsem úřadoval jako místní bavič a občas jsem i něco zahrál na

kytaru, i když jsem byl samouk,“ vrací se Drobny ve vzpomínkách do té doby. „Na chmelu pak došlo k fyzickému střetu se spolužákem, samozřejmě kvůli dívce, která o tom snad ani nevěděla. Já, vyvíčen z hokeje, který jsem v té době hrál, jsem zvítězil a pochroumaný sok, jehož otec byl ale naneštěstí vlivný soudruh, dokázal, že mě ze školy vyhodili. Po nějaké době mi bývalé spolužáky ukázaly inzerát, ve kterém pražská konzervatoř upozorňovala, že přijme ještě několik posluchačů pro nultý ročník hudební komedie a operety. Tak mě tam přihlásily, abych mohl pokračovat ve studiu. Docela se mi to hodilo, protože zpívat jsem chtěl, i když něco jiného. Ale pořádně „posadit si hlas“ byla nutnost pro další zpívání, jak mi později prozradil Karel Gott. Šéfem oddělení byl tehdy Oldřich Nový, kterému se líbil můj talent, zatímco já o nějakém talentu v té

době neměl ani tušení. I když jsem neznal noty, nakonec mě přijali. Ve druhém ročníku jsem pak přestoupil na operu, kde bylo přece jenom trochu víc zpívání a kam mě vtáhl právě Karel Gott. Ten si také chtěl jenom posadit hlas, ale už zpíval pop i jazz.“

První profesionální angažmá

Milan Drobny získal své první profesionální angažmá u mikrofonu orchestru Oty Rendly ve vyhlášené pražské kavárně Vltava, kde zpíval také Karel Gott. Traduje se, že když dostal nabídku přejít do Semaforu, dal si podmínku, že tam s ním půjde také Milan Drobny. Karel Gott byl už tehdy ve Vltavě obrovská hvězda, Milan Drobny teprve začínal a učil se nové písně. Každé pondělí bylo narváno tak jako v jiných podnicích v sobotu, interpreti měli repertoár

Milan Drobny zpěvák, skladatel, textař

V databázi OSA má registrováno 184 skladeb.

A přišel Country Beat Jiřího Brabce

Na vojně sloužil Milan Drobny s Jiřím Grossmannem, se kterým se domluvili na spolupráci i po návratu do civilu. Ještě před vojnou vystupoval Milan Drobny s rokenrolovou skupinou Karkulka, kterou vedl pianista Jiří Brabec. Po vojně se sešli všichni tři, a protože Jiří Grossmann chtěl dělat moderní country a Jiří Brabec bigbít, vznikl kompromis. Country beat, termín, který vymyslel Grossmann. Společně pak vytvořili skladby jako *Po půlnoci, Loď už vyplouvá*, Drobneho melodii s Grossmannovým textem *Bambule bijou báb* a hlavně převzatou baladu *Ztrácím svou lásku*. Po prvních autorských pokusech začal Milan Drobny skládat nejen hudbu, ale i psát texty.

Na volné noze

Ze Semaforu Milan Drobny odešel v roce 1969, aby se vydal na samostatnou pěveckou dráhu. Na té se mu od té doby daří. K osmdesátým narozeninám natočil nové album, které nazval *Slzy, pot a radost*. O aranžmá skladeb se postarali Jan Rotter a Charlie Blažek, nahrávalo se za doprovodu studiových hráčů a sboristů. A co název alba? Milan Drobny ho vysvětluje slovy: „Slzy jsou slzy utajené, protože jsem našel text od Jirky Grossmanna, který mi napsal v roce 1965 na baladu *Green green grass of home*, a já ho nazpíval až nyní – ve vlastní, mírně bluesové úpravě. Pot? Toho byla v nahrávacím studiu fůra, ale nakonec přišla radost ze společné práce. Bez takových drobných radostí by život ztrácel smysl.“

s českými texty, které jim za dvacku nebo za panáka psali Jan Vodňanský a Eduard Krečmar. Když pak Waldemar Matuška odešel do Divadla Rokoko, přišli se pánové Suchý a Šlitr podívat na Karla Gotta právě do Vltavy. Nabídl mu divadelní angažmá, ale Gott, protože byli v té době s Milanem Drobny nerozluční kamarádi, prohlásil, že půjdou jedině oba. A to se taky stalo. Jenže Milan Drobny musel záhy na vojnu (tehdy ještě platila dvouletá základní

vojenská služba), takže si semaforské angažmá ani moc neužil. Když se po dvou letech strávených v Armádním uměleckém souboru do Semaforu vrátil, působil už Karel Gott v nově vzniklém divadle Apollo, které založil spolu s bratry Štáidlovými. A Milan Drobny dostal v Semaforu svou životní šanci. Tehdy vznikly jeho první hity, které mu napsali Jiří Šlitr s Jiřím Suchým – *Písnička pro kočku*, *Kytky se směly*, *Růže růžová* a další.